

— Съвършенна българка: не само по языка, но и по душа и по чувство, отговорихъ азъ съ апломбъ.

— Да, и азъ за такава я считамъ,—забълбжи юристътъ, като се усмихна на жена си, която още се руменише отъ удоволствието, което ѝ направихъ моитѣ фалби.

Ние се простихме съ тѣхъ и продължихме расходката си нататкъ.

— Че ти гъркиня ли считаашъ госпожа Ц.? — попита ме докторътъ небръжно.

— Не. Защо мислишъ, че я зехъ за гъркиня?

— Защото тя е родомъ отъ Мустафа-Паша, съща българка; но понеже таткъ има и гърчоля, помислихъ, че я считаашъ гъркиня или гръкоманка. Азъ така разбрахъ твоитѣ комплементи...

— Сънувашъ ли, докторе? Ц. води англичанка!

Докторътъ се искикоти.

— Какъ, ти я зема за англичанката?

— Ако да не стоеше при Ц. шяхъ да я зема съвсѣмъ за друга, така много се е измѣнила въ хубостъ и младостъ и наумява бившата г-жа Р—ва, вдовицата!

— Та тя е самата! Тя е сега госпожа Ц. Съ англичанката г-нъ Ц. се разведе прѣди петъ мѣсеци.

Азъ бѣхъ втрещенъ!

Това откритие провали земята подъ мене. Пламнахъ отъ срамъ и побѣснѣхъ противъ себе си! Моето заблуждение бѣше толкосъ по-дебелшко и непростително, че азъ се познавахъ съ госпожа Р—ва, съ чийто покоенъ мъжъ бѣхме блиски; на си спомнихъ, че и билетъ извѣстителенъ получихъ отъ г-нъ Ц. за повторния му бракъ.

Додѣто азъ се съкрушавахъ и терзаяхъ въ безполезни вайкания за грубата си до неприличие невнимател-